

Motivații egoiste

Miercuri, 16 martie 2005

Robert J. Wieland

Unul dintre tabloidele de la chioșcurile de ziare prezenta recent imagini înspăimântătoare ale efectelor unui asteroid uriaș care ar urma să lovească pământul curând. Articolul conținea o rugăciune scrisă de un preot romano-catolic, și una scrisă de Billy Graham – pentru alte preferințe – ca Dumnezeu să protejeze pe cei ce le rostesc, atunci când va avea loc impactul. Prețul destul de mare al tabloidului devine nesemnificativ, dacă o asemenea rugăciune se dovedește a fi eficientă.

Dacă lucrarea noastră misionară este concepută tot pe o asemenea motivație bazată pe frică, Isus ne pune o întrebare incomodă: “Ce faceți voi mai mult decât alții?” Pe fața cealaltă a monedei se află speranța pentru răsplătire, un bonus obținut pentru sacrificiile de a-L urma pe Isus. El ne întreabă: “Nu așa fac și vameșii?” (Mat 5:46-47). Dacă devoțiunea noastră creștină ascunde o dragoste de sine subtil deghizată în interes pentru lucrarea lui Hristos, cu ce este ea mai bună decât budismul sau hinduismul? Manipulată cu pricepere, predicarea unei motivații egoiste poate produce o creștere spectaculoasă a numărului de membri ai bisericii, dar la ce folosește aceasta în Ziua Ispășirii în care trăim acum – în “vremea sfârșitului” despre care vorbea Daniel?

În lucrarea Sa de Mare Preot, Fiul lui Dumnezeu încearcă acum să înlăture din caracterul nostru motivația vechiului legământ și să așeze acolo principiile noului legământ. Această lucrare nu are în vedere atât de mult dragostea noastră pentru Hristos, cât o apreciere tot mai profundă a dragostei Sale pentru noi. Doar “dragostea desăvârșită izgonește frica” (1 Ioan 4:18). Când admirăm “crucea uimitoare pe care a murit Prințul slavei,” dragostea agape izgonește din inima noastră egoismul nativ care ne ține robi.